

La encuesta

¿Cree que el Ajuntament d'Alaior o el Consell deberían inspeccionar las obras de Torralbenc?

Puede participar en las encuestas de la semana en nuestra edición digital www.ultimahora.es/menorca. Los resultados de las encuestas se pueden consultar en la edición digital

Hi havia un fiet que plorava

JORGE BELLO

Ara que el temps ha passat i la Setmana Santa és ben passada, haig de dir-vos que vaig veure un fiet que plorava al seguici de la processó del Divendres Sant. Jo hi era entre el públic que compartia l'esperit de la processó des de la vorera, i veïem passar frares i confreres, i tothom amb el cor que palpitava al ritme dels tambors. Qui plorava era un confreret, i ja era negra nit, feia fred, la processó feia estona que recorria el centre de Maó, i ara deixava el carrer de sa Rovellada de Dalt per enfilar el de ses Moreres, serien les onze de la nit.

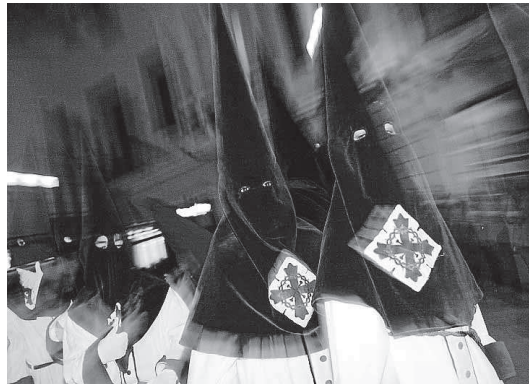
Revestit segons la litúrgia de la confraria a la qual pertanyia, la cara i el cap coberts de negre fins a mig pit, el fiet confreret va cridar-me l'atenció perquè en un moment es va trobar sol enmig de la multitud. Tal vegada estava cansat i amb gana, tal vegada volia la sopa i el llit. Vaig veure que de sobte mirava a banda i banda, i al darrere, i només trobava que tots eren iguals, blanca l'alba, negre el crespó. Buscava el pare, i no el trobava entre tants d'iguals. I va rompre a plorar. Però tot plorant no va deixar la posició que li pertocava en el seguici.

Només ha estat cosa d'un segon, i el pare va sentir, més que un plor familiar en un mar de dol, més que un crit en un mar de mil repics de tambor, va sentir que el batec del cor perdía el compàs, i llavors va saber que era la sang que el cridava. Ara que el

temps ha passat, tinc la temptació de pensar que el confreret anava de la mà del seu pare confrere, i que aquesta unió de mans en un moment es va desfer, i ha estat quan el fiet confreret va trobar-se sol. Ja se sap que no hi ha solitud més agra que tenir les mans buides d'aquelles mans que abans les omplien.

Tot d'una el pare, que caminava al costat, torna a agafar la mà del petit confrere i tots dos s'aturen, però en veure que en aturar-s'hi feien difícil el pas dels confreres que venien després, van fer-se de banda i es van atracar a la vorera. El fiet encara plorava, i ara picava de peus intranquil, i el pare prou que sabia què havia de fer. Va alçar-lo en braços i va alçar-li la part del davant del crespó. I quatre paraules infantils bastaven perquè pare i fill s'obriessin camí entre la gentada.

Els vaig perdre de vista quan ràpid s'allunyaven del punt on jo em trobava. Era un punt que els molestava la fugida, sense dubte, perquè en començar l'escapada el pare va posar-me la mà sobre l'espatlla amb una certa pressió, un gest inequívoc per demanar pas per sortir del mal moment. Vaig apartar-me tot el que podia contra la paret, i llavors confrere i confreret van anar-se'n de pressa. Tal vegada el fiet tenia pipí, i vaig pensar com és d'afortunat

“Vaig confirmar que a Menorca la infància està prou protegida, i que ningú dubta d'apartar algú que molesta quan es tracta d'atendre a un fill

el fiet, per tenir el pare en el moment de dificultat, i com és d'afortunat el pare.

Semblava que ningú no s'adonava del que havia passat, i la processó continuava. D'altres fiets feien de confreret, i fins i tot en vaig veure una que feia de confrereseta.

Tots seriosos i solemnes. Una mirada arreu em va permetre de veure que de fiets n'havia molts més, la majoria a coll del pare o la mare, i més tard mig adormits als braços, o dormits del tot al cotxet que tornava a casa.

I un cop més vaig confirmar que a Menorca la infància està prou protegida, i que ningú dubta d'apartar algú que molesta quan es tracta d'atendre la necessitat del fill, o de la filla, que és la pròpia necessitat. Apartar qui molesta, o que no fa la feina i ocupa un espai inútilment, o fa nosa, apartar-lo és cosa necessària, prou que ha quedat demostrat, perquè la unió fa la força i la força mou la pedra.

Vet aquí el que vaig veure i el que vaig pensar la nit de Divendres Sant. Al dia següent, poc abans del migdia, ja m'embarcava de tornada a casa, i pensava en aquell fiet que plorava perquè tenia pipí, perquè estava cansat, perquè tenia gana i de sobte descobria que tenia les mans buides. De vegades, només de vegades, les mans són escapoles, fugisseres com un peix, i en aquest cas tenim tot el dret del món de plorar, per tal que hi tornin. I si no hi tornen, tal vegada en tindrem prou amb el record.

<http://bello.cat/>

CARTAS AL DIRECTOR

Nota de condol del Partit Popular

El PP de Menorca vol manifestar el seu sentiment de dol per la mort de l'expresident del Consell Insular de Menorca Tirso Pons. Vol traslladar el seu condol a la família, amics i companys del partit socialista per la pèrdua d'una persona de gran rellevància dins la vida social i política de Menorca.

Tirso Pons, fundador del Moviment Socialista Balear, precedent del PSIB-PSOE, ha estat sempre una persona avançada al seu temps; defensor de la democràcia i la llibertat, va jugar un paper fonamental en la creació i consolidació del Consell Insular de Menorca, ens que va presidir amb dignitat i criteri i que li comportà el respecte de tota la societat menorquina.

Avui volem recordar la figura humana, protectora, intel·ligent

i integradora d'un home que ha defensat els interessos de Menorca durant tots els anys de la seva carrera com a polític i persona. Un home de grans conviccions i de consens que va treballar per una societat en igualtat i sense exclusions i en la defensa d'una identitat pròpia de Menorca i Balears.

El PP de Menorca vol traslladar el seu respecte cap a la persona de Tirso Pons. Descansi en pau.

PARTIT POPULAR DE MENORCA

Ante el fallecimiento de Tirso Pons

Acabo de conocer el fallecimiento de Tirso Pons. Con su muerte la izquierda menorquina pierde a un referente histórico que a lo largo de muchos años ha jugado un papel importante en la vida política menorquina. Fuimos amigos y contrincantes políticos pero nuestras discrepancias ideológicas nunca fueron un obstáculo para que entre ambos se cimentara una amistad que ha perdurado a lo largo del tiempo.

En 1979 fuimos adversarios en las elecciones al Senado, él como candidato unitario de la izquierda menorquina y yo en representación de la extinta UCD. José Allés, también fallecido, fue el tercer candidato en lista en representación de AP. La fragmentación del centro derecha facilitó su victoria lo que no resta mérito a la misma ni a su acreditada valía personal y política.

Posteriormente, me sustituyó al frente del Consell Insular de Menorca al finalizar mi mandato el año 1983. Presidió la primera institución menorquina durante dos legislaturas simultaneando su función al frente del CIM con la de miembro del Parlamento de las Illes Balears.

Hombre fiel a sus ideales socialistas, buen parlamentario y en el plano personal afable y cordial, su recuerdo permanecerá vivo entre sus correligionarios y amigos. Personalmente, además, echaré en falta su presencia en los actos institucionales a los que el Consell Insular tiene la costumbre y deferencia de invitar a los expresidentes.

La transición política menorquina pierde a uno de sus prota-

gonistas más destacados. Descanse en paz.

FRANCISCO TUTZÓ
PRESIDENTE CONSELL INSULAR
DE MENORCA (1979-1983)

L'excel·lència passa només per l'anglès?

Davant la retallada de drets en l'àmbit de l'educació ara ens torbem amb que a partir del curs 2013-2014 serà necessari el coneixement d'una tercera llengua per poder graduar-se a la universitat a Catalunya i això em fa plantejar-me diverses qüestions, preguntes que pel que es veu els nostres polítics no deuen trobar prou importants, i el cas és, si ens trobem davant la retallada més greu que ha sofert el nostre àmbit educatiu i a la vegada amb una pujada de taxes universitàries bastant rellevant com es pretén que el nivell d'anglès millori?

Es a dir, pocs posaran en dubte que el nivell d'anglès d'aquest país és molt més que millorable i probablement la majoria estarem d'acord que un dels principals motius és el sistema educatiu actual i les carències que s'hi

troben, però si la idea és que aquest sistema anirà a millor els propers anys, tan a millor com per millorar el nivell d'anglès he de recordar als polítics que el que estan fent no es una reforma educativa en la que s'impulsi les llengües estrangeres sinó que el que estan fent són retallades, un camí que trobo no es el que més afavoreix a una millora en l'aprenentatge.

Davant aquest primer punt imagino que hem de concloure que els nens hauran d'estudiar a acadèmies fora del context escolar, es a dir, pagant, i si a aquestes acadèmies els hi sumem que també hauran de pagar més taxes per poder cursar estudis universitaris, que ens queda? Un sistema que garanteix drets o que els restringeix? Un sistema que converteix l'educació en un privilegi?

Trobo que abans de afegir requisits a que un jove es pugui llicenciar en aquest país haurien de mirar quin es el camí més adient per aconseguir l'excel·lència acadèmica que no tan sols passa per afegir requisits sinó per donar eines que els facilitin.

EVA Mª TABACO ZAPATA